Yılmaz Güney'in ölüm yıldönümünde Kültür Bakanlığı'nın kendisini büyük sanatçı olarak anması türlü çeşitli tepkilere neden oldu. Kimisi yanlıştır dedi, kimisi hakim öldürmüştü dedi veya başka şeyler söyledi.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir:

Kültürel alanda varlık göstermek isteyen her ülke bütün sanat dallarındaki büyük sanatçılarını anmak zorundadır. Bu anmayı, onlara değer vermeyi kendi ölçülerinize göre yaparsanız, bu anlayıştan bir şey olmayacaktır.

Nazım Hikmet'i düşünün…

Yıllarca kitaplarını bulundurmak bile suç sayıldı.

Yıllarca hapis yattı, ardından ülkesini terk etmek zorunda kaldı.

Hakkında her çeşit belirleme yapıldı.

Ardından Alpaslan Türkeş'in Nazım'dan şiir okumasına kadar gelinecekti…

Esas olan sanatçının kalitesidir, şu veya bu özelliğini kötü bulabilirsiniz ama belirleyici olan bu değildir.

Almanya’da en anti komünist olanlar bile Brecht’in değerini kabul eder.

Solculukla ilişkisi bulunmayan edebiyat eleştirmenleri de Anna Seghers’i büyük Alman yazarları arasında sayar.

Kimse Günter Grass’ın iki Almanya’nın birleşmesine karşı çıkmasını dert edinmez.

Ulusal kültürün büyüklüğü herkese sahip çıkılmasıyla mümkündür.

Filan şöyledir falan böyledir gerekçeleriyle elemelere başlarsanız sonuçta kültürel fakirlikle kalırsınız.

Yılmaz Güney’in değişik özellikleri kişilere ters gelebilir ve bunda haklı da olabilirler ama belirleyici olan ürettiği filmleridir.

Kültür hangi dilde üretiliyorsa, o dilin içindedir.

Yılmaz Güney Kürt olabilir, filmleri Türkçedir.

Yaşar Kemal’in romanlarının Türkçe olması gibi…

Bu basit olgu Kürt milliyetçileri tarafından anlaşılmayabilir, varsın anlaşılmasın…

Almanya’da yıllardan beri Almanca yazan Türk yazarlar bulunuyor. Ürettikleri Alman edebiyatı içindedir, Türk edebiyatı içinde değildir.

Sanat hangi dilde üretiliyorsa o dilin bulunduğu kültüre girecektir.

Sanatçının milliyetinin farklı olduğu belirtilebilir ve bunda sakınca yoktur.

Gelelim Yılmaz Güney için özellikle belirtilen hakim öldürme meselesine…

O dönemi iyi hatırlıyorum…

Yılmaz Güney eşiyle birlikte bir yerde yemek yemeye gidiyor, orada bulunan bir hakim kendisine hakaret ediyor, Yılmaz da sürekli taşıdığı silahıyla onu öldürüyor.

Çok kişinin değerlendirmesi aynıydı: Yılmaz açıkça provokasyona gelmişti. Farklı tepki gösterebilirdi. Bu davranışıyla hem kendisine ve hem de peşpeşe üretmeye başladığı, sürekli ödül alan filmlerinin devam etmesine de zarar verecekti.

Sonraki yılların gittikçe ağırlaşan baskı ortamında bu konuda ne kadar serbest davranabilirdi, bilinmez ama provokasyona gelmese daha iyi olurdu.

Her yönüyle mükemmel birisini arıyorsanız, özellikle de sanatçılar arasında bulamazsınız.

Belirleyici olan üretilenin kalitesidir.

Nasıl Nazım Hikmet yıllar sonra büyük şair olarak kabul edilmek zorunda kalınmışsa, benzeri Yılmaz Güney'in sinemacılığı için de gerçekleşecektir.